

Amerikaanse Serre komt voor een laat tussenjaar
naar Nederland.

Van haar Nederlandse vader moet ze de cultuur
opsnuiven, de taal leren en 'haar roots ontdekken'.

Geen 'gezelligheid', coffeeshops en vrijheid:
ze krijgt een teleurstellend, roestig welkom van
zijn oude Utrechtse vrienden — slome, saaie mannen:
rijk, verveeld en druk met zichzelf.

Serre wordt een wereld van achterklap en wantrouwen
ingezogen - een hardnekkige, anachronistische
masculiene cultuur.

Een foto drijft langs - er is ooit iets ernstigs gebeurd...
Een gènant, oud voorval blijkt gemeengoed, maar
is met de mantel der liefde bedekt.

Serre raakt verstrikt in een roetzwart studentengeheim.
Ironisch genoeg is daar het antwoord op de vraag
in haar bagage: *wie is zij?*

april 2010

Op Hoop van Zegen

Fuck it, dit gaat nergens over... *Bumfuck-East*...! Schubbekutteveen. Harlingen zou toch veel groter moeten zijn? Een teleurstelling. Ze had er niet veel tijd voor gehad, toch had Serre er iets over opgezocht. De op haar tweedehands laptop *online* verworven kennis had haar een verkeerde perceptie gegeven. Een oud kuststadje - een klein kuststadje. Belangrijke havenstad, ooit. Ja ja me reet, de *Cloggies* hebben overal 'belangrijke havensteden'. Gehád, zullen ze bedoelen. Een zeevarende natie. Vier eeuwen geleden.

Dit maakte Serre van Harlingen: een verwaterd vertrekpunt - ooit bedoeld voor treinladingen toeristen die uiteindelijk, scharrig als ze zijn, toch liever met hun eigen auto komen voor wat verzande, kale, rauwe vakantie-eilanden. Eropuit voor een lullig, smakeloos, doch peperduur weekendje om maandag op het werk over op te scheppen. Eén van de twaalf vakanties die ze per jaar doen. Zóóóóó leuk, dat Vlieland! Schiermonnikoog, enig! Mijn favoriet is Texel, we gaan altijd terug! We hadden een heerlijke toptijd, en goedkoop! Blah blah blah. *Cloggies* kunnen geen leuke vakanties hebben als ze niet goedkoop zijn. Het goeie weer logen ze er gewoon bij.

Harlingen was nu slechts de thuishaven voor de 'bruine vloot' van de Waddenzee. Oude stalen zeilschepen, van diep uit de vorige eeuw. Vaak onder een valse zweem van authenticiteit verbouwd naar iets dat leek op een schuit waar men vroeger vracht mee verzeilde, maar nu schoolklassen en *well-to-do* clientèle vervoerde. In plaats van graan of mest als lading waren er tegenwoordig *would-be-sailors* met veel bravoure. Te schijterig om echte zeeën te doen.

Serre - de jonge Amerikaanse vrouw, *okay*... half-Amerikaanse, tijdelijk in Nederland - liep van het kleine treinstation, in minder dan drie minuten naar de havenkade waar de Hoop en Zegen afgemeerd zou liggen. Of was het iets anders met 'zegen', met of zonder 'n'? Een debiele naam. Wat een taal is dit... met Hoop op Zegevieren of Hoop op Zeewier. Zo klonk het althans. Ze had het niet opgeschreven, maar klankwijs gememoriseerd, nog niet de cloggie-taal volledig machtig. In klank ging er nooit iets mis.

Het schip Van de Zege lag zowaar op de aangekondigde plaats. Ze herkende het aan de kleur van de romp, ongebruikelijk rood. De tjalk lag vlak voor de zeesluis, als buitenste van een rijtje van vier. Knap druk dus, al zo vroeg in het jaar. Of er was niks te doen, want anders hadden ze wel op zee gelegen. Ze liet zich van de gemeen gladde mossige kade aan boord van de eerste tjalk zakken. De houten gangplank was nog niet uitgeschoven. Ze liet haar bagage even op de kade staan, nam de eerste drie schepen zonder kleerscheuren en klauterde aan boord van de wat kleinere *Op Hoop van Zegen*, zoals een buitenproportioneel groot naambord aan de steven van de vormeloze stalen bak inderdaad vermeldde.

Op dit ochtenduur zou men volop activiteit verwachten met die drukke Nederlanders, het was echter doodstil aan boord. Ze klopte op de kleine deur die laag en haaks uit de zijkant van het dak van het ruim kwam en probeerde de deurknop. Op slot. Ze vermoedde dat het gastenverblijf eronder lag.

Na een half minuutje kwam er gestommel van benedendeks. Een man opende het deurtje en schoof het dakje naar achteren. Ouwe lul, zag Serre, minstens vijftig. Ongeschoren. Scheve neus, zoiets valt direct op.

Hij glimlachte, met een aangeleerde beleefdheid van jarenlang jubel aanvaarden.

‘Jij bent Serre, onze *exchange* student!’

Serre glimlachte terug, hij had in zijn blik wel iets van haar vader. En: mooie witte tanden. Dat is het eerste waar je naar kijkt in Amerika, het zegt alles. Een redelijk goed gebit: je hoort bij de middenklasse. Een slecht gebit: je bent afgegleden. Perfect gebit: je hebt geld. De neus van de man in de kajuit-opening detoneerde met de gepretendeerde volmaaktheid. Hij rook naar drank. Ze meende dat het bier was. Bier kan uitbundig ruiken na een nacht vrijelijk doorfermenteren in een overvloedig gevuld ranzig lichaam. Ze vond het een bijna natuurlijke geur van gezonde vertering, gewend van thuis.

‘Wacht even.’ Hij verdween in het ruimgat, kwam terug en gaf Serre een gloednieuw strak bankbiljet van honderd euro.

‘Haal even een stuk of wat croissants voor me, wil je?’ Hij wees schuin over de achtersteven naar de kade verderop.

Serre voelde zich niet bijzonder aangetrokken tot zijn gezelschap en al helemaal niet nu ze zo direct aan het werk gezet werd. Ze had hem willen vragen of hij een handje kon helpen met de grote koffer. Croissants waren kennelijk belangrijker dan haar bagage.

Serre daalde niet af in het ruim. De transactie speelde zich bovendeaks af. Croissants afgeleverd aan *Drankadem* en het wisselgeld terstond gegeven, toen hij er om vroeg. Vanuit het ruim rook ze een sterk aroma van vers gezette koffie en hoorde stemmen, gelach en laag ouwe-mannen-gebrom. Gast in Nederland. Altijd een wankel begrip. Eén van de vele ontmoedigende verschijnselen waar haar vader haar over had ingelicht. Het kan vriezen en het kan dooien. Die uitdrukking kende ze al vrij lang. Nederland - had ze van Thomas geleerd - is een klassenmaatschappij die denkt dat-ie open is. Erg territoriaal en 'op ze eige' dankzij de smerige geïsoleerde terpen waar ze in de middeleeuwen individualistisch de stormvloeden mee overleefden. Ze konden de burenen zien verzuipen en hoefden geen hand uit te steken, want ze konden er simpelweg niet bij. Niks aan te doen. Ze had zijn cloggy-preken altijd wat gênant gevonden, maar tegenwoordig kon ze hartelijk lachen om zijn harde wijsheid.

De gezagvoerder van de platbodem, Schipper Joost, zoals hij zich had voorgesteld - een jonge vent, nog geen dertig, met een loei van een bijbelse baard - was gewend aan zeilen zonder bemanning. Hij had wel vaker luie gasten gezien en ook nu, in de sluis, kreeg hij geen enkele assistentie van het nog onbekende onderdekse gezelschap. Er klonk plotseling luide klassieke muziek uit het ruim, vier-jaargetijden-violon, *pizzeria-muzak*. Schipper Joost had Serre onder zijn hoede genomen en was bezig om haar uit te leggen dat de wind in Nederland altijd zuidwest staat. Zeilen was zijn roeping, maar hij beseftte terdege dat-ie gewoon in het toerisme was beland en zijn geld zonder mopperen moest verdienen.

'Het zijn ballen,' zei Schipper Joost.

Hij was niet onknap, vond Serre. Hij stuurde met één hand op het helmhout het schip professioneel door de sluis de grijze Waddenzee op. Met de vrije hand rolde hij een zuinig sjekkie over het stalen dak van zijn kleine schipperskajuit. Dat had Serre nog nooit iemand zien doen, een *single-handed* gerolde *rolling cigarette*.

'Ballen. Veel geld, boeken altijd vroeg en komen dan met drie man opdagen voor een schip dat er twintig aankan. Geld zat, echter nooit een tip. Nooit. En altijd zeiken en beter weten.'

Ballen, dacht Serre. *Balls*. Waarom noemen ze die lui 'ballen'? Ze geven niet de indruk veel ballen te hebben. Ofschoon ze Nederlands redelijk goed verstond - en dat wil dus zeggen begreep - en dat meerdere malen aan die lui duidelijk had gemaakt, bleven die suffice ballen gewoon Engels tegen haar praten met dat gruwelijke schuurpapieraccent van ze. Twee mannen hadden zich inmiddels getoond aan dek, de

drankwasemer die Otto bleek te heten en een vriend die zijn evenbeeld was, maar wel een stuk groter dan de kleine, gedrongen Otto. Beide heren hadden gecoiffeerd wild grijs haar, een dikke kop en drankrollen onder hun ogen. De grootste van de twee was aan haar voorgesteld als Hajo. En nu verscheen er een vrouw, Linda. Een superlang anorectisch geval die, voor zover Serre dat op kon maken uit haar gespeelde affectie, bij Otto hoorde.

Lekker weer, er stond een prachtig windje, geen Schipper Joost-zuidwest, maar een briesje uit het zuidoosten. Terschelling, waar de Tuinders-reünie gehouden zou worden, was dus in feite eenvoudig te bezeilen, maar Schipper Joost was net buiten de sluis door baasje Otto ernstig geïnstrueerd om op de motor te blijven varen. We hebben een afspraak, was de reden die hij kreeg opgediend. Op weg naar Terschelling liet alleen Linda zich af en toe buiten zien om aanstellerig een lange filtersigaret te roken waarna ze weer snel naar binnen glipte. Serre gluurde nieuwsgierig door de half openstaande kajuitdeur en zag de twee grijze manen-mannen zitten aan een stamtafel die het ruim voor de helft vulde, ieder op het scherm van een laptop starend. Otto stond af en toe op en liep met een *dongle* een paar rondjes rond de grote tafel, als een magister de ether-elementen bezwerend op zoek naar een signaaltje. Hij schreeuwde uitbundig ‘ja’ toen zijn computer met een piep contact maakte. Otto ging snel weer zitten en begon te hameren op zijn toetsenbord. Ze waren gered.

Serre vond het plezierig achter op het schip, bij het roer, waar Schipper Joost haar halverwege de laatste vaargeul naar Terschelling vertelde, dat Hajo aandachtig en geconcentreerd naar porno zat te kijken en Otto een kaartspelletje deed dat leek op *patience*.

‘Dat zou je ook met gewoon een spel kaarten kunnen doen,’ zei Schipper Joost met een rebelse grijns rond zijn harige mond.

Linda was, beneden in het ruim als gezelschap van beide heren, in slaap gevallen met haar gloednieuwe *handheld* mobieltje in haar over een stoel bungelende hand. Vlak voor de haven van West-Terschelling kwam Otto aan dek en verordonneerde dat de zeilen moesten worden gehesen, een order die tegenstrijdig was aan zijn eerdere verzoek.

‘We zijn er bijna,’ antwoordde Schipper Joost in een beleefd protest.

‘Nee! *Fotomoment!*’ blafte Otto met een hoog uitvallende stem.

Het klonk uit zijn mond als een zeer vanzelfsprekend argument. Hij had zeilkleding aangetrokken, dure *GILL* spullen, een groen shirt en een rode pet, Linda

had een Jackie Kennedy-achtige hoofddoek om en Hajo stond naast hen met zorgvuldig naar achteren gearrangeerd nieuw puinhoop-haar dat licht golfde in de bries. Puur voor de foto hield hij stoer een halfvolle vierkante fles oude jenever aan zijn mond. Hij dronk er werkelijk van, zag Serre. Schipper Joost had intussen de *Nikon* met de phallus-lens van Otto overgenomen en telde af naar de sluiting. Drie, twee, een... Serre keek Schipper Joost kort strak aan, hun ogen seinden de gemeenschappelijke conclusie aan elkaar door: het zijn goddomme net kinderen, deze ballen. Deze economische, morele, leiderschaps-ruggengraat van de Nederlandse maatschappij. Serre zocht naar een equivalent in de haar vertrouwde Amerikaanse samenleving, maar kon er geen vinden, behalve *frat boys*. Onbekende helden van de *suburbs* die niet lulden over hun verleden. Hadden zelfs geen verleden. Ze verdwenen vaak in het niets. Hier in Nederland leek het anders te gaan, hier bleven ze prominent aanwezig. In ieder geval dachten ze dat.

Bij de aansluitende 'borrel vóór het meren' - eveneens verplicht gesteld door Alpha Otto - stonden ze op de geteerde planken van het hellende vrachtruim-dak. Linda bleef maar tegen Serre aan zwetsen:

'Er is toch geen betere plaats op de wereld voor buitenlanders dan Nederland. Open, tolerant, gastvrij, ik kan me voorstellen dat je het nu al naar je zin hebt. Leuk tochtje toch, dit? Geestige naam, Serre, nooit eerder gehoord. *Really*. In Nederland is een serre een glazen aanbouw, waar je in de winter in de zon kunt zitten. Arme mensen hebben soms geen geld voor een echte verbouwing, die zetten er vaak eentje illegaal aan de voor- of achterkant van hun rijtjeswoning. Gratis verwarming.'

Serre was in een drijvend gesticht beland. Was het de *jetlag* van de recente trans-Atlantische vlucht die haar ontstemde of was het inderdaad de *entitled* idioterie van haar gastheren en -vrouw, haar gastballen? Gelul, heette dat in het Nederlands. Dat woord kende ze zeer goed van haar vader.

In het zicht van de Brandaris en vlak voor ze de jachthaven van Terschelling inzeilden, joeg Otto de gehele bemanning voor de zoveelste keer het ruimdak op.

'Naar boven,' sommeerde hij nu ook Schipper Joost en hij opende een fles champagne. *Dom Pérignon*. Van dat merk had Serre nog nooit een fles gezien, laat staan geproefd.

'Op het Strandkamp!' proostte Otto en sprak vervolgens: '*And also happy welcome to our special guest Serre, Thomas' daughter who we all know very well, who is here in our paradise country to discover her roots and to learn her mother tongue.*'

Hajo stond schouder aan schouder naast Otto. Toen ze beiden hun glas in één teug leeg hadden geklokt, gooiden ze het met iets dat op een Russische vreugdekreet leek over hun schouder de zee in. Schipper Joost keek met een teleurgestelde blik naar de oude Brandaris en deed alsof hij het niet had gezien.

Otto stond naast Serre en fluisterde samenzweerderig: 'Vind jij het vervelend om Schipper Joost een beetje te helpen met deze rotzooi op te ruimen? Dan heb je wat te doen, en kun je meteen een beetje Nederlands praten. Hij zal wel geen Engels spreken, zo te zien. Dank je.'

Tegen het donker was Serre alleen aan boord. Schipper Joost was gaan buurten bij collega bruine-vloters verderop in de haven en de Otto-party was gedrieën vertrokken zonder boe of bah te zeggen. *Fuck them*, dacht Serre en ging ook van boord. Ze was bekaf maar klaarwakker.

Thomas wist niet meer exact hoe het voelde, had hij eergisteren gezegd op *Portland Jetport*, daarvoor was het iets te lang geleden, maar een jetlag de kant van het oosten op is vreselijk. Je slaapt niet en na een paar dagen ga je hallucineren. Je hoort en ziet dingen verkeerd en je brein werkt door slaapgebrek niet goed genoeg om dat te corrigeren. Je moet zelfs oppassen dat je geen gekke dingen gaat zeggen. Of doen! Je herinnert je niets anders meer de volgende dag. Het is net als te veel *booze*!

Tijdens haar wandeling naar het dorp over het stenen pad naast de dijk ervoer Serre de rondslingerende lichtbundel van de Brandaris als een zoeklicht op jacht naar een onbekende prooi. Ze zag er vervolgens een hond in die in *slow motion* zijn eigen staart achterna gaat. De trage vaste regelmaat van de cirkelende straal suggereerde een systematische, doelbewuste achtervolging, eentje zonder einde. Was zij op pad gestuurd om ballen te gaan zoeken? Het was geen toeval dat ze het Zegenhoop-clubje terugvond in het eerste etablissement dat ze tegenkwam. Er was namelijk niets geopend op deze donderdagavond in het vroege seizoen van West-Terschelling, zoals de zielige hoofdplaats van deze uit z'n krachten gegroeide zandplaat met veel fantasie was genoemd. Café 't Zwaantje. Een zwaan is een vogel die drijft op het water, weet ze. Een grote witte. Met veel kapsones. Ja, dat is ook een mooi Nederlands woord.

De deur van het café stond wagenwijd open en Serre liep naar binnen. Er zaten drie zwijgende klanten aan de bar. Uit het zaaltje achterin kwam echter lawaai dus ging ze daar even kijken. Er stonden een man of twintig - ja inderdaad, alleen mannen, met uitzondering van Linda - om Otto en Hajo geschaard. In alle leeftijden, van zeventig tot begin twintig, en allemaal in dezelfde vlotte gekleurde katoenen broek met een

zorgvuldig ongestreken wit overhemd voorzien van gekreukelde button-down boordjes en een blazerjasje. Sommigen droegen een blauwe, anderen een rode en er waren zelfs mannen met een matgele of vaalgroene, maar allemaal hadden ze zo'n wit zakdoekje gewenst-nonchalant in hun borstzak gepropt. Een pochètje, heette dat. Serre bleef dicht bij de deur van het zaaltje uit het zicht staan tussen een gokkast en een reusachtige tl-verlichte automaat van Coca-Cola. Serre dacht dat alleen Linda haar kon betrappen. De mannetjes waren duidelijk allemaal met zichzelf bezig en stonden elkaar in de weg. En dan, wie deed haar wat? *A free world*, had ze thuis geleerd. Ook in Nederland kon je gaan en staan waar je maar wilde. Dat claimde men althans.

Otto Bonaparte krom onder een voorzichtig aanmoedigend geklap en summier gejuich op het podium. Nu pas zag, of beter gezegd, hoorde Serre, dat er in de schemer van het kleine podium een diskjockey stond met een compacte geluidsinstallatie. Hij schreeuwde iets tegen Otto, wat Serre niet verstond. Otto verliet het podium met een gemaakt onschuldige uitdrukking op zijn gezicht en wachtte op nieuwe instructies. Hij was inderdaad te *eager*, dacht Serre. De dj speelde *Eye of the Tiger*, een song uit een van de oersaai Rocky films, en wenkte naar Otto, ondertussen hard ja-knikkend en hem wuivend verwelkomend. Otto besteede wederom, en nu formeel, het podium en bewoog zich naar het spreekgestoelte. Het gezelschap mannen joelde opgewonden, een spektakel anticiperend. Sommigen keken om. Ze verwachtten dat er iets gefilmd of gefotografeerd zou worden, maar er vielen helaas nergens persmuskieten te ontdekken.

Otto had zich geplaatst achter een simpel houten kathedoor met een groot beeld van een vette zwaan, zeker niet een zwaantje. Hij lachte zijn publiek geforceerd toe en wachtte ogenschijnlijk tot de muziek zou verdwijnen zodat hij aan zijn *keynote address* kon beginnen. Als een volleerd demagogisch spreker wuifde hij het adorerende, maar vulgaire, schreeuwende publiek van zich af en maande hen tot volkomen stilte. Hij boog de microfoonhouder een flink stuk naar beneden tot hij op zijn hoogte stond: laag. Een paar jongere heren moesten daar onbeleefd om lachen. Otto de Kleine.

‘Wij vieren vandaag dat het vijftig jaar geleden is dat het Utrechts Studenten Strandkamp werd opgericht. Het Strandkamp (gejuich en geklap), een begrip! Maar waar ging het allemaal over? Wie weet dat nog? Studenten hadden geld nodig en Duitse meisjes veel aandacht omdat hun eigen *Deutsche Schwänze* altijd teleurstelden.’
Gelach.

Otto stak de duim van zijn rechterhand tussen zijn wijs- en middelvinger, en bood de vuist aan het publiek aan. ‘*Noike...!*’ schreeuwde hij.

Zijn publiek brulde het uit. Serre begreep de grap niet. Het woord neuken was haar onbekend en daarmee de wijze waarop Duitsers het zouden uitspreken.

Otto was lam, zag ze tot haar verbazing, maar hij verborg zijn toestand professioneel goed. Hij lag dubbel om zijn eigen grap, alleen daaruit al kon zijn dronkenschap worden afgeleid. Mannen die niet bang zijn om publiek toe te spreken, verbloemen hun gebrek aan spreek talent met de afwezigheid van plankenkoorts. Otto brouwde er niets van. Hij lulde maar wat. Serre herkende het van geveinsd gedreven Amerikaanse televisie-politici. Otto zat ook steeds aan zijn neus. Op het plekje waar zijn gok onverwachts afboog. Haar blik gleed naar een andere oudere man. Hij had zich zojuist losgemaakt uit het clubje kerels dat dicht bij het podium stond - een groepje jongere mannen - en sprak met Hajo. Ook hij had het standaard uiterlijk van grijze kuif met rollokken, zag Serre, maar hij was duidelijk minder dik. Eerder sportief, getraind zelfs. En hij had een gezond, bruin gezicht. *Bruin... waar is er hier zon dan?*

Otto had de lachers weer op zijn hand weten te krijgen. Intussen keken de nieuwe bruine kop en Hajo geïnteresseerd naar Serre, die ze hadden ontdekt in haar schuilplaats tussen de elektronische café-machines. Toen hij zag, of meende, dat Serre terugkeek, lachte Bruintje vriendelijk, open, uitnodigend. Dat is inderdaad een lekkere bruine strandkop, dacht Serre. Frisser dan die verlepte tronies van de andere ouwetjes, maar zijn ‘strand’ zou ook weleens een zolder-zonbank kunnen zijn. Ze knikte in zijn richting en keek daarna de andere kant op. Er was iets in zijn vorsende blik wat Serre niet kon verklaren als normale geile mannen-aandacht. Ze vond het onaangenaam.

De dj, een eilander, vond het plotseling nodig om geluidsfragmentjes te laten horen van mannen die boerden, scheten lieten, van kreunende meisjes, geluiden van apen in de jungle, loeiende koeien, remmende auto’s en politiesirenes. Otto wachtte zijn beurt af en lachte hartelijk mee met het volledig misplaatste culturele geluids-intermezzo.

Bruintje liep naar Linda en stootte haar aan. Hij fluisterde iets in haar oor. Linda keek in de richting van Serre en liep vervolgens meteen naar haar toe.

‘Ja,’ zei Linda, in lelijk tulpenbollen-Engels, ‘ik mag er altijd bij zijn, want ik heb Otto leren kennen hier op Terschelling en ik kon zo leuk “Otto” zeggen met mijn mond, zeiden de andere jongens altijd. Moest ik heel vaak voordoen. Onze zoon

Lodewijk studeert in Leiden, rechten. Daar ben ik toch wel trots op moet ik je zeggen, en dat komt dus ook omdat ik Otto heb leren kennen, want ik kom zelf niet uit een academisch milieu, maar we proberen Lo toch een keer naar het Strandkamp te krijgen. Wel leuk toch, vind je niet, het past allemaal in elkaar, jij nu ook hier, ik vind dat zóóó gaaf!’ Serre bedacht dat ze Linda net zo dom als vriendelijk vond, maar te stom om naïef te noemen. Ze wilde van haar af, maar leek tegelijk aan haar te willen blijven plakken.

Otto stond opnieuw achter het Zwanen-kathedr. Hij kreeg de lachers wederom volledig op zijn hand, door bij de kreunende-meisjes-geluidsjingle, met zijn rechterhand heen en weer gaande bewegingen voor zijn wijd open mond te maken. Als op afspraak viel de service van de dj stil. Otto produceerde een serieuze grijns op zijn dikke kop en gooide theatraal zijn bos haar naar achteren. Hij zette met een te lage stem een lied in. De mannen sprongen allemaal in een soort houding, en plaatsten hun rechterhand op hun hart aan de linkerzijde van hun beblazerde borst en zongen mee:

Als wij samen Strandkamp vieren - sarrasani, sarrasaahaani - zal het sperma zegevieren, sarrasani, sarrasaahaani bibiii bibiii...

Linda ging achter het groepje mannen staan dat Otto plechtig toezong, Serre abrupt achterlatend, alsof ze werd meegezogen door het gezang. Bruinkop ontdekte Linda, liep naar haar toe, legde een arm om haar middel en trok haar tegen zich aan. Ze kustte hem vol op de mond. Tongen bewogen. *Tonsil hockey*. Serre wees haar jetlag aan als oorzaak van deze vreemde werkelijkheid. Bejaardenseks. Ze vond het bijna schokkend. Dit gebeurde niet echt.

Op weg naar de tjalk ving Serre flarden op van een ander lied dat het dubbele dozijn mannen nu had ingezet. Zwaar en gedragen, een oude, donkere studentenhymne. Waarom doen ze dit feestje niet in Utrecht? En toen kwam dat sarrasani-lied weer! Een Westerse testosteron-mantra, gezongen in groepstrance. Zal het sperma zegevieren. Sperma dat zal zegevieren. Ik ben in Nederland. Sperma. Serre moest er hard om lachen. Want ik ben hier om die cultuur te leren, terug naar mijn *roots*. En de taal! Sperma viert de zege. Op Hoop van Sperma-Zegen. Dit was nog eens een interessante *culture shock*!

Ze was verbaasd Hajo aan te treffen bij de haven op een bankje vlak bij de plek waar de Zegenhoop lag afgemeerd. Hij moest voor het zingen de kroeg verlaten hebben, dacht ze. Hij zat voorover gezakt met zijn hoofd omlaag, bijna tussen zijn knieën. Serre had hem alleen maar bezopen of katerig gezien. Dat was het normale Hajo-landschap, hij was dronken of onderweg naar dronkenschap. Niets lekkers aan dronken mannen, vond ze. Toch ging ze naast hem zitten. Vergeleken met Otto, Linda, en die nieuwe geniepige bruine slijmkop, had hij iets authentieks, onschuldigs misschien. Niet aantrekkelijk, en zeker geen teddybeer, maar... was dit nou dat moedergevoel waar zoveel kerels op speelden?

‘Veel drank, Serre.’

Serre knikte. Eindelijk iemand die Nederlands tegen haar sprak.

‘Niet leuk, hè, al die mannen.’

Weer knikte Serre.

‘Ben dat soms wel een beetje zat. Alleen maar mannen, m’n hele leven. Pas jij een beetje op, meiske.’

Goede *pickup line*, gniffelde Serre, daar zijn die bejaarden wel goed in.

‘Alleen maar mannen m’n hele leven, ik wil weleens wat anders...’

En, ja hoor, daar kwam ie weer.

‘Pas op, meisje...’

Godskolere, wat een lul die Hajo. Pas op met mannen zoals ik, dat is wat hij zegt.

Op zijn verzoek hielp ze Hajo aan boord. Hij was bang om van de gangplank te flikkeren. Eenmaal aan boord verdween hij onderdeks, terwijl hij iets onduidelijks mompelde. Hij liet zich ongetwijfeld op het eerste de beste bunkbed vallen dat hij op de tast zou ontdekken in het duister van het lege ruim.

Serre nam de omgeving in zich op. Ze vermoedde dat het oplichtende oranje vuurpuntje bij het roer van Schipper Joost was die een sjekkie rookte en ze voegde zich bij hem. Hij zat schrijlings op het helmhout en staarde in de koude vroege voorjaarsavond over de halflege haven. Serre probeerde ook maar eens een gerold sigaretje, na een paar jaar niet roken. Nederland is anders. Haar vader had haar gewaarschuwd. Ze lijken gezond, maar iedereen rookt. Zelfs tabak, af en toe!

Dat was heerlijk roken en zwijgen met Schipper Joost. Leuke jongen. Misschien was-ie te porren voor wat pret. Haar hormonen verdrongen de jetlag.

Terug in Harlingen, vond Serre Schippertje Joost iets meer dan alledaags leuk. Op zondagavond was de Tuinders-bemanning direct na aankomst van boord gegaan. Zij sliep weer in het hoge brede bunkbed in het grote ruim, maar was nu alleen. Haar opgewondenheid die opkwam na een Schipper Joost fantasie, ging over in wazige jetlag-waarheid toen hij bij haar in de kooi kroop. Schipper Joost had zijn luidruchtige schippersklompen buiten bij de helmstok laten staan en was op kousenvoeten naar binnen geslopen, een boef in de nacht. Hij kwam het trappetje afzweven, geen lichten aan. Toen kuchte hij kort, als signaal dat hij het ruim binnen was. Serre had niets verwacht en werd eigenlijk nauwelijks wakker. Schipper Joost liet zijn ongewassen licht-riekende kleren op de grond vallen, een rauwe cirkel van zwaar binnenvaartgoed lag om hem heen. Op een strakke, kleine onderbroek-slip na (Thomas noemde dat type een 'bangmaker') was hij naakt. Hij boog zich over de kooi waar Serre sliep, of half wakker was en meende een uitnodigende glimlach op haar gezicht te zien. Snel trok hij zijn laatste kledingstuk uit, opende het dekbed en schoof voorzichtig naast haar. Na hooguit een minuutje of drie ketsten ze.

Dat was een rare maar interessante gebeurtenis, vond Serre de volgende ochtend. Het voelde als een droom, maar het was echt. Evenwel een aardige belofte voor haar verblijf in Nederland. Leuke kerels voor het oprapen, ze schuiven er vanzelf naast. Lief zijn ze, en goed!

Serre vond het om die reden aantrekkelijk dat Schipper Joost haar de volgende dag een lift aanbood van Harlingen naar Amsterdam. Dat kon dus betekenen dat hij haar 'wel leuk' vond. Ze had in ieder geval nog niet nagedacht over het vervolg van haar *gap half year*, of *half gap year*, na deze glorieuze introductie van haar nieuwe leven op dat losgeslagen Waddeneiland.

In zijn oude *Ford Transit* bouwjaar negentienhonderd-tweeënnegentig, reden ze over de Afsluitdijk en waarlijk, de spanning nam amoureuze vormen aan. Serre flirtte enthousiast mee. Ze roddelden over het rare gezelschap dat ze aan boord hadden gehad en maakten dubieuze, seksueel getinte grappen. Ze viel in slaap, plotseling. Het was onduidelijk of dat door het eentonige gezicht van de fantasieloze Nederlandse dijkbouw of door haar straalkater kwam, maar hoogstwaarschijnlijk niet door Schipper Joosts opdringerige, klassieke versier-conversatie. In goed Engels natuurlijk ditmaal, hij was *eager*.

Ze schrok wakker door het schudden en kraken van de bus veroorzaakt door de remmen. De Transit verminderde vaart. Ze kon ongehinderd naar buiten kijken en aan de richtingsborden zag ze dat ze in de buurt van Amsterdam waren. Schipper Joost reed echter niet naar Amsterdam. Hij trok op en ze reden gewoon door. Serre informeerde naar de bestemming.

‘Ik breng je naar Utrecht, dat is beter. Verstandiger,’ zei Joost, opeens ernstig. Hij keek haar hierna niet meer aan. De liefde was over. Waarom naar Utrecht? Ze stelde de vraag niet. Daar wilde ze juist niet naartoe. Niet nu.

Joost zat klaar met een uitleg: ‘Ik belde net even en mijn nieuwe vriendin is blijkbaar thuis, ik bedoel bij mij dus, ik dacht dat ze bij haar ouders was. Je kan niet met me mee. Dus breng ik je liever naar Utrecht.’

Het luchtte Serre op dat de, ofschoon ongewenste, verandering in bestemming verklaard was! Dit Nederland heeft veel verrassingen, aangename, maar evenzeer vreemde. In al hun onhandigheid, zijn ze in ieder geval eerlijk en open, de *Dutchies*.

Serre was niet in een bui voor prettige verbazing. Ze was onderdanig van de vermoeidheid van de vliegreis, het zeilen, de rare droom met Joost en het autorijden.

Schipper Joost stopte in het oude centrum van Utrecht - de ongewilde bestemming - op een straat met diep beneden, in een haaks aangelegd ravijn, een gestrekte donkere, stilstaande, rimpelloze, oude stroom water. Op de werven, die ter hoogte van het wateroppervlakte lagen, stonden terrassen. Aan weerszijden van de gracht gingen er houten trappen naar de straten waar de huizen stonden. Thomas had hierover verteld, ze had er zelfs foto's van gezien.

Joost stapte uit, haalde Serres middelgrote, loeizware koffer uit de laadbak van zijn Transit en hielp haar uit de auto. Hij duwde de koffer naar een afdalende brede trap. Serre, nog steeds slaperig, volgde hem.

‘Waarom hier?’ Natuurlijk zou ze een keer naar Utrecht komen, op Thomas' advies, maar Amsterdam was haar logische bestemming. Schipper Joost haalde een pakje tabak uit de kontzak van zijn jeans en begon zwijgend een sjekkie te draaien.

Ze herhaalde haar vraag.

‘Hajo,’ zei Schipper Joost zacht en keek de andere kant op. Het was meer fluisteren. Hij haalde drie briefjes van honderd uit zijn borstzak en liet ze aan Serre zien. Ze lagen uitgespreid in zijn hand, als een winnende pokercombinatie.

‘HAJO’ vormde hij nogmaals expressief, maar geluidloos, met zijn lippen.

Strakke biljetten, zag Serre, net zo glad als het biljet dat ze door Otto toegestopt had gekregen voor de aanschaf van Harlingse welkomst-croissants.

‘Hij heeft je besteld. Hij verwacht je.’

Ze keken elkaar aan. Er volgde een intense stilte. Serre nam een besluit. ‘Hé *cunt*, geef mij d’r één.’ Snel trok ze een biljet uit zijn hand en propde het zonder er verder aandacht aan te besteden in de kontzak van haar jeans. Ze moest lachen om zijn verbaasde gezicht.